

sluga pokazal vrata temu nesramnemu prosilcu, ki ne prosi za podporo, marveč za štipendij lenobe.

Tisti filistrček, ki je poprej pisano gledal na moj klubni stolec, katerega pa še niti nimam, je v tako ozkem duševnem sorodstvu s tem izgubljenim mecenom, ki podpira in s tem daljša trpljenje, nima pa zmisla za nadarjenega človeka, učenjaka in pisatelja, klo- nečega pod nezasluženo revščino, iščočega malo oddiha za novo, narodu koristno delo. Sociologija rodoljubnega mecena! Pravkar se bavim s študijami za monografijo o tem liku, zato dovolite, gospod urednik, da vrinem med vaše eseje in sonete izjemoma še sledeči inserat, na čigar uspeh sem radoveden. Gotovo blagovolite tudi sprejeti vse mnogoštevilne ponudbe, s katerimi se odzovejo naši mecen: Kdo daruje slovenskemu pisatelju nov, nerabljen klubni stolec njegove izbire, oziroma založi za to potrebno vsoto? Ponudbe pod šifro „Dr. Zober“ na uredništvo „Zvona“.

Ivo Peruzzi:

Pesem mladolejta.

Odgrnil bog je zlati pas,
iz njega slavčki so vzleteli.
Li branil si jim, oče beli,
da v polje šli so k cvetju v vas?

Li karal si jih, ko zvečer
so peli vroče melodije
o sreči, ki na zemlji ni je,
o rajih, ki jih ni nikjer?

Ne! Ti si zarjo spet razvil,
da v tvojo moč so se poskrili
in sanje cvetk, ti oče mili,
si v mlade dušice jim vlil . . .

